

gæta, að frjáfangarnir séu látnir
standa heint upp, þegar sáð er, og
að maldinni sé með gætni yfti að
þeim og þjappað hegt með hend-
inni um leið. — (Fr. h. síðan)

Við kaffi keram þolla
kætt eig-
og hann mig gjörin holla
heims um veg-
O, hvað um er oss dýr!
Höngurinn í þann skella,
aldrei samt í benti flýr!
Jakobína.

Ritstjóri: Baldvin Bergvinsson

Morgunstjarnan.

II. útg.

Jólablað.

1. blað.

Gledileg jól

Gledileg jól! bjóður „Morgunstjarn-
an“ litla, öllum vinum sínum. —

Gledileg jól, bjóðum við hvor öðr-
um, á jólahátíðinni, nær fundum
manna ber saman. —

En hvað felst í orðunum: gledi-
leg jól?

O, skildu ekki vana talsvent
margra, sem kafa þessi orð á
vörnum, án þess, að huga og
hjarta fylgi með.

Við öllum oss ekki, að tala um

þá menn, sem brúka þessi orð,
þessi himnesku orð, aðeins af
sidvenju. Hei! Vör skulum þessa
orðkunnun orðum um það, hvað
þessi orð innihalda, þegar þeim
er samfara, himn átti tilgangur.
Gledileg jól! Ó, þau blessuð
orð!

Enginn hátid er eins himneska
og fagnadurrikt, sem blessuð
jöláhátid; enda orði þinn
nefnast, hér hjá oss Norðurlandabúum:
Móðir allra hátíða.

Enginn tonni, í lífi hins sam-
kristna manns, er jafn orinn-
stedur, og blessuð jólis.

Þegar skammdegis-myrbeldi
er jafn svart og gráfin, þá kemur
ur jólaljósið og ljósin oss.

Vör gleymum þvi aldrui, þá vör
vorum barn — saklaust og
gladlynt barn —, hvað vör
blóðkrudum til jólaanna; þvi
þá vissum vör, að þveikja
átti sí mörqum ljósum — og
þá átti að gefa oss eitt af
þeim —; barnavétturinn,
alhamri — braudid, þann þá
fram sí braudid, í yfirskanar
myrdum; þáttin, þau bestu
er vör áttum, voru þá tekin
uppi og þá voru þau aldrui
jafn falleg; ljósin aldrui
eins fægur og braudid aldrui
eins gott.

Mamma og þabbi, voru aldrui
ei eins gléd og vildu allt gefa
þvör litla óþenginn sinn.

Eitt var þá, sem mest og best

vakti þessan gleði-tilfinningu
ingan varan, og ein þess, viss-
um ver, að engin júl getur
verid til. Það var „littla
barnid í jätunni“, í Betle-
hem. Það var Jesús!

Mamma var búin að
segja litla drenginum sínum,
frá þeirri þrælsavans; og
virstaklega, var ess minni-
stett fjárhúsid sem hann
hafdi fedst í; ess fannst það
so einhennilegt, að þetta
besta barn, skildi fedast í
fjárhúsi

O, litla, bjarta júl ljús-
Jesús, — það breif ess so
mikid, að hugsa um það.

Hugsa um það, að það lísti
mómmunum í gegnum þessa

heim og yfir ljússins strönd.
— Að það, hefði lagt veiginn,
og leiðli mannkynid eftir
þonum, til voss eilífa fód-
uns.

— Að það, hefði gent meykid
að ljúsi og ljússina að sam-
leik, signdina að selu og
dauðum að lífi.

Já, litla barnid í jätunni,
hafði allt þetta gjört.

Það var þessi þekking, sem
breif ess mest til þagradar
og tilhlökkunar í júlunum,
þegar ver vorum barn — og
eins er það enn. Og þó þessi
þekking hafi þá verid, ekki
eins skjó eða ljús, sem hún
er orin hjá ess, þá hefir hún
þá verid saklausari og ekki

blándin eins béli og lífsstíðis,
eins og hún er nú.

Ög þó er áður átt ekki að
að lifa, nema ein slík jól, í
föðungarvíði eða í skauti þor-
eldna varna, eftir það að vér
munum til, þó þessum vér
sú, engr að síður, til þess
þegar áður, sem vér nutum
er vér vorum barn.

Það er þó blessuð trúin,
sem veitir oss mestu gleðina
í jólanum og þekkingin á
Jesú Krísti.

Það er þessi helga barnstú, þessi
þessi himneski helgiöldunur, sem
gagnatekur tilfyrirgjafur vorum,
er gefir oss jólahátíðina
gleðilega. Ög allir þeir, sem
þessa til þessa helgiöldunur, í

hjáarta sínu, gæta, í orðsins sömu
menningu, beðið hvar áðurum
gleðileg jól.

Í trúarinnar nafni, bjóðum
vér þó hvar áðurum gleðileg
jól! —

Ög " " " "
Ög í orðunum: gleðileg jól,
innifelst meira en trúin eða
þeding Jesú Krísts. Þar inni-
felst líka lífið hans, hér á
jöldinni. Þetta samna, þagna og
gæða líf.

Kristur vildi að ^{annum} allum líði
vel; hann gleddist af vellíðun
allra. Hann setti sig inn í
þjör huens oranna. Hann þáði
það, að hjarta oranna væri
heilbriggt og ánæggt og þannig
gæti það ekki verið, nema í gæði.

þess vegnar aðrar þann
menn um, að sækja sér ekki
um af völdum í jafnrestka blut.
Stundi mannsins ætti ávalt að
vera hjá gudi og æll góðverk
vera gudi til djúðan.

Það var kærleikurinn,
sem þann byggði á. Því það
er kærleikurinn, sem sigri
allt. Og enginn getur verið
sammurlegr og gláður, nema þann
si ríkur af kærleika. Því
kærleiksleypid er vandróla.

Því:
"Stu kærleiks sólin sjálf er höld
og sérhver blámgundur fól;
og himinn líkt sem líkhus tjöld
og lífid eintóm kvöl". —

Þá mæður, sem er kærleiks-
ríkur, vill að allum lídi vel.

Þann er ríkur af bluttekningu,
sem er einn af helstu byggðum
mannsins. Þann einn getur sett
sig inn í hjör annara.

Máðuráttin er þinn stenkasta
ást, af því þinn er ríkur af
sammi bluttekningu.

Og það er edli kærleikans að
elka. Því vill þinn kærleiks-
ríki auðsýna öllum manni
sinnu. Þann gleðst yfir annara
gleði, af því að honum þykir
svo vænt um, að öðrum lídi
vel. — Á jólahátidinni, þessari
heilögu ljóssins hátid, þegar
þú og einn veður að gæva
sér lífid bjart og gott, er sá
kærleiksríki svo gláður, yfir
því, að aðrir eru gládir. —

O, verð erum allir vinir þins

kerleiksríka Jesú, þessa blíða
bróðurs, á himnum, sem gefur
oss hina sömu jólagledi; já,
hina fögnu og blessuðu jólan-
gjöf. — Í hans nafni bjóða all-
ir Jesú vinir, hvor áður gleði-
leg jól — í kerleiksnafni bjóða,
þeir hvor áður gleðileg jól.

Og allir þeir, sem eiga
mannkerleika geta tekið
hvor áður gleðileg jól, í
ordsins rétta þýðingu.

„Stjarnan“ litla — sem heils-
ar nú upp á vini sína, um
jolin — bjóður öllum vinum
sinum gleðileg jól! Já, bæði
í trúarinnar og í kerleikans
nafni.

Hin síkna þess svo innilega,
á þið bjarta ljós kerleiks- og

trúar, ljósi vinum sínum;
vermi þú og gleði.

Hin þelur vini sína, á vald,
þess blíða bróðurs, sem þeddist
á jólanum og sem var og er:
vegurinn, samleikurinn og
lífid. Því:

„Kuldinn, svefninn, himnan, ^{inn,} ~~land-~~inn“

svinnar fyrir geislum hans;
ylinn, fjörið, ljósið, lífið,
lífi þess samleikans.“

Gleðileg jól!

Ritstjórnin.

Jólasalmur.

Lag: Ó, guð vors lands, í landi vors guð.

1.
Kom, blessuð jöl — þú hjarta stund,
þú blessuð frelsisins frelsisins eöl!
þú líf þú, þú vermir þann lífandi land
sem er líf vort og hjartanna ból.

þú ein megnar að skapa þar blidustu
blóm,

og breyta þar kuldur í epl;
og bíða oss undir þann eilífa dóm,
sem erum á leiðinni til.

þú ert lífsins ljós!

þú ert lífsins ljós!

~~þú ert lífsins ljós!~~
i geisla þú ert þú guðlegu rás,
~~þú ert lífsins ljós!~~
svo guðs djórðan þinnur hún til.

2.

Kom, blessuð stund, svo brein og há,
af hjarta vör fægnum, vör fægnum
í dag,

þú jólabarn þú sem í jötunni lá,
er vort jóla ljós, skínandi í dag.

— þú var myrker á ferðinni
ferðum á grund,

og ferðamenn jandur í þröng,
en frelsari manna þú þú
þú stund,

þann þann hversu nættir var löng,
og sveikti kerleiks ljós,

Sveikti kerleiks ljós,
sem vermir og lífgar guðs lífandi
rás.

— Ó, lesur voru drattinn, und söng!

3.

þú, Jesús, ert vort jóla ljós,

á jölunum stjarna þín stjarna þín
skín;

vér syngjum, þér lausnari, lefjörð
og hrás!

Ó, vér lyftum upp augum til þín!

Ó, vér biðjum þig, Kristur, að koma á
dag,

og hverleikam efla hjá oss!

Vér biðjum þig, Jesús, að leidd
oss í haug,

það blessaða eilífa hrass!

Í Jesú nafni mí

í Jesú nafni mí

vér höldum þá jólnir í heilögri
tú,

Óg Herrann er gestur hjá oss!

Baldur Benjaminsson.

S. l.
Jóla saga.

Þegar ég sá og las, híd síðasta
blad „Verðisþús“, kom mér í
hug, afur lítill atburður, sem
trafði fyrir mig komid, einu
vinnu á jólamótt. — Flugsæði
í því, að ég skildi lesa
„Morgunstjörnunni“ litlu, að
eigja vinum sínum þann.

„ „ „ „
Það var átján hundruð og
eitthvát, að ég var staddur
þar á jölunum, sem mig
langaði ekkert til að reyna,
og þráði það, að geta verið
arnarstáðan. — — —

Vedrið var ljómandi fallett
og skírandi gatt. Hálfrand

jörðin og himininn heidun
og blár og hafid skínandi
ljúant. Svellalög láir yfir
kingad og þungad — þetta varn
á að þungu dagskvældid í
nækkvinnu — og dýrðir og
brestir heyrduð þringinn í
kring, þú þrast var all-mikil-
id. Það var rétt hjálfturna
af tunglinu, sama sem tvis-
kvartil, og það var að komu
upp undan hinu háa og
tignanlega Stadampjalli.
Ég sat upp á lærum í Stad,
og var að vinna þyngri orin
máttinn quds og það þátti
orin ekkert undanlegt, þátt
abáldin hefdu þar stöð
sína og yrkisefni. Márimm
þessi glansandi himin-

horcettur leid svo kaldur
og hveinn og kringlættur
eins og jálaþakka, þann á
híð breiða bláa hef him-
insins og kastadi kældum
geislum sínum midum á
jörðina og mig! Ég var að
velta þú til og þrá í huga
mínum, hvernig mundi
standa á þú að Mánaljár-
id væri kalt en þó væri
það ljúant. Ekki þannst það
svo undanlegt að ljúant
væri kalt! — En einmitt í
þessu heyrir ég hvar sungid
er að baki mínu, með
vígurlegri balavöð, þetta
lag: "Márimm hátt á himni
skín, brimpölur og þráir; líf og
tími líður og lídud er oru áv;

breiddum blysum á loft,
bleika lips um grunn,
glottir tungu, og hrín við hríma
og hláðfleyg er stund.

Þá, "hráðfleyg er stund", hugsa
ég, og stækka áfram áf beinum.

Þessi, sem sýng, ^{var} beitanhúsa-
oradurinn í Stað, og vand hann
mér samblíða inn.

Fálkið var fandi að hlæða sig
í betri fátin, sem ridur en til,
og van í fljúgandi þend um
heginn og badstufuna, því
leði van það að rekja fát
sin í útihúsi og vatra fram
í heginn, til að þess sér ein
og svo fór það ymsa þanfa
og þanfa skúninga. Flundurkelti
in og hlátra skáll heyrdust við
vegum um beinum og mörk

öngju and, því fálkið var fremur
ásíðad og heimilisatgjörnin eigi
veglu bændin né fyrirmynd
gud. — Kvöldið líktist því meira
slóðkulegum sansleik, en þágnu
og hátíðlegu jálakvöldi.

"Háttinn", vand ég að hlæða
það kvöld, því ég hafði eigi
áttur fát, en þann, sem ég
þá dagslaglega van í.

Það van beid að kvæikja
á þessum vanalega skánum.
degisgjúsunn, í badstufunni.

— Mér fór að leidast skvöldi
id og hávæðinn í fálkinu.

Ég fékk mér ljós á beinti, og
drög mér ögn ápsíðis. Tók bók,
og fór að lesa, með ajálfum mér.

En lestur minn, vand elski
langur. Þessum minnum hvein

hvarði og sífshættur félksins,
svo það trúflóði mig. Líka fór
ég að hugsa um afstæðis orma
í lífinu og hveru mér þótti
leiddilegt að opeta ekki venid
á áðnum og huggjúfari stad,
þetta kvöld. Endurminningun
um lídir jól, voru að skipa
ast og aukast, í huga mínnum.
Að vera vinurlaus, á jólum-
um, — það var lágt. Þú, ég
átti góðum vin, og sá vinur
var hjá mér — þótt hinir
vinir mínir, veunu það ekki,
þessi vinur, sem hjá mér var,
var Jesús Krístur. En mér
þannig ^{þú} ég ekki opeta hann
í innilegt samleand. við þann
góða vin. — — —

Ég var hveint ekki með sjálf-

um mér og þann sumir að
árita, að í mér væru „drott-
ungur“, sem sumir nefna.

Ég stúd á þetta; lét bakina
aftur og fór að ganga um
gjólf.

Í þessu bili var hann í inn
með þann slensku hjórin:

Hetil og Hámm; húsmáðir
hann á eftir þeim, með fullt
fangid af setabrandi. — Hú
var þannig að skenkja á bull-
ana, — og ekki vantabi brandid
og ekki aukurinn — og ekki
Bakkus gamla — þú hann
var einn af heimamann-
um þann.

Ég hafði ekki lítið, nema
ís einum hella. Helt blennid
húspreyjan að mér mundi

venna illt. Ég sagði líka, að
mér væri óglett! Þú veis
húsbændinn upp við alþögn,
í vinni sinn, (þátt eiginlega
engin uppriðingur væri) þú
hann van værum að liggja á
hlidinni á kvæðlin, og segir:
„Hú, það er hant ef ekki er
þægt að leikna ógledina í
manninum. — Hú, það er undan-
legt, ef ekhent megal er til”.
Tekum svanta flaska, undan
kubba-brúnni; helli á stapp,
sem stútt þar á landinn, við vinnu
id, og segir: „Gjördu svo vel!
Viltu hvant þetta þetta verum
ekki með list oridur. Það lík-
legant skadum þig ekki”.

En leidi van það ekki ridur
oninn að drekka vinn, á jala-

nattina, og svo hitt, að í hefði
engar tui á þessum leikislyfi
eda þessum leikni; svo í
reitadi stunginn. Það þátti
húsbanda hant og gaf mér
þunguþedi þess. — —

Hvældid leid svo; laust við alla
samni julahelegi og laust við
hina sámmu julahelegi. — Félk-
id hvirgladi til og þrá, með
hugsuman laurur ardaglammi,
og vintist, sem það hefði engar
hugmynd um hina sámmu
julahelegi. Sumt van að spila
á spil, sumir að tefla og emm
sumir, að skemmta sér við
julaomatinn sinn. — —

En ein persóna van þar á
ladatufunni, sem í hefði eigi
minnst á emm. Það van gæm-

Mér dattur seinast í hugar, að
fæna til gamla kunnarinnar og
næða eitthvað við hana. Hinn
var greind og guðverðel hana
og virri vel, hvað fram fór.

Ég settist í rúm stókkinn fyrir
framman hana. Vil veðlum lengi
lengi. Tvirt um heimilislíf og
höfund, og hin misjöfn hjón
mamma; svo um tilefni
til júlægledinnar. Og að lokum
las ég lengi fyrir hana úr
Nýjra testamentinu. Ég gleyndi
ógleði minni og leiddindum min-
um og gamla kunnarinnar vord
eins og alheilbrigð og svo inni-
lega þakklát til mín. —

Svo fór ég að hætta og — ég
hef aldrei safnað eins nátt í júl-
nátt. (Enclis).

Ritstjórn! Baldur Benquinsson.

Höfundstjórn.

II. ári Þingmánaðar, 1898 | 3. Blad.

Þorvaldurinn og Huldur.

Það var komið kvöld. — — —
Ekkert heyrðist nema yskid
í snjónum undan skidunum
og stafnum. — — — Vedmið var svo
kyrt, að hin minnsta linn-
fjodor gat ekki breyft. Hinnⁱⁿ
inn var þakinn brimþakublaði.
Tunglið var þá að sonagagjast
afan á mjallakvita jördina og
kasta undarlega litum geisla
sinum á fannbreiddurnar, hær
og hvar, — líkast sem ljós
þé að troða sér í gegnum